

סדר נשים | מסכת סוטה מ"ז | שבת פרשת בהר-בחקותי | ט"ז כ"ב אייר תשפ"ג (7-13 מאי 2023)
Seder Nashim | Masechet Sotah 40-46 | Shabbat Parashat Behar-Bechukotai | 16-22 Iyyar (May 7-13)

ל"ג בעומר שמח!

Daf 39: WHY DO KOHANIM RITUALLY WASH THEIR HANDS? דף ל"ט: מדוע הכוהנים נוטלים ידים?

The Talmud teaches us that before the *kohanim* ascend to the pulpit to offer their blessing, they need to ritually wash their hands. Moreover, a *kohen* who neglects to wash his hands is not permitted to bless. This *halakhah* is learned from the verse in *Tehillim* (Psalms): **“Let your hands be holy and bless Hashem”**— meaning, sanctify your hands by ritually washing them, as was done by the *kohanim* in the *Beit HaMikdash*, and only after that “bless God.” And who ritually washes the hands of the *kohanim*? The *levi'im*, as a reminder that the *levi'im* served the *kohanim* in the *Beit HaMikdash*.

התלמוד התלמוד מלמדנו כי לפני שהכהנים עולים לדוכן כדי לברך הם צריכים ליטול את ידיהם, וכוהן שלא נטל את ידיו אינו רשאי לברך ברכת פנהימים. הלכה זו נלמדת מן הפסוק בתהילים: **“שאו ידכם קדש וברכו את ה'”** - תקדשו את ידכם בנטילת ידים כפי שהיו הכוהנים עושים בבית המקדש, ורק אחר כך “ברכו את ה'”. ומי נוטל לכהנים את ידיהם? הלויים! זכר לכהן שבבית המקדש הלויים שירתו את הכוהנים.

Daf 40: THE HUMILITY OF RABBI ABAHU

The Talmud recounts a miraculous deed involving **Rabbi Abahu**, an *amora* who was one of the students of Rabbi Yochanan, and who served as head of the yeshiva in Caesarea. During that era, there were *meturgemanim* (translators/interpreters) who would stand next to the Rav, hear his words of the Torah, and say them aloud to the entire audience. Once, the wife of Rabbi Abahu's *meturgeman* said to Rabbi Abahu's wife: “You should know that my husband can preach to the *tzibbur* (public) alone and he does not need your husband to know what to say to the *tzibbur*. He bends over to hear your husband just to show him respect.”

When Rabbi Abahu heard those words, he said to his wife: “What does it matter what she thinks? The most important thing is that the *meturgeman* and I are doing God's will, amplifying Heaven's glory in the world. Once, the *chachamim* wanted to appoint Rabbi Abahu as their leader. However, Rabbi Abahu saw that a *talmid chacham* (Torah scholar) by the name of Rabbi Abba suffered extreme poverty as debtors chased after him. For this reason, Rabbi Abahu passed up the esteemed position so that Rabbi Abba would be appointed instead. And, from the salary he would receive, Rabbi Abba would be able to pay off his debts.

דף מ': ענותנותו של רבי אבהו

התלמוד מספר מעשה מופלא על רבי אבהו, שהיה אמורא מתלמידי של רבן יוחנן, והוא היה ראש ישיבה בקיסרין. באותה תקופה היו “מתורגמנים”, שהיו עומדים ליד הרב ושומעים ממנו את דברי התורה, ואומרים אותם בקול לכל הקהל. פעם אחת אשתו של המתורגמן של רבי אבהו אמרה לאשתו של רבי אבהו: דעי לך שבעלי יכול לדרוש לבד לציבור ואינו צריך את בעלך כדי לדעת מה לומר לציבור, והוא מתכופף כדי לשמוע את הדרשה מבעלך כדי לכבד אותו.

כששמע רבי אבהו את הדברים אמר לאשתו: מה זה משנה מה שהיא חושבת? העיקר שאני והמתורגמן עושים את רצון הקב"ה ומרבים כבוד שמים בעולם. פעם אחת רצו החכמים להעמיד את רבי אבהו כראש עליהם, אך הוא ראה שתלמיד חכם בשם רבי אבא מצוי בעניות קשה ובעלי חובות רודפים אחריו, ולכן הוא ויתר על המשרה הרמה כדי שימנו את רבי אבא ומן המשכורת שיקבל יוכל לפרוע את חובותיו.

Daf 41: THE HIGH PRIEST'S READING BY HEART

דף מ"א: קריאת הכהן הגדול בתורה בעל פה

In the *Mishnah*, it is said that on *Yom Kippur* the *Kohen Gadol* would read verses from the Torah in the *Beit HaMikdash*, from two different portions of the Torah. The *Kohen Gadol* read the verses about *Yom Kippur*, written in *Parashat Achrei Mot* **directly from the Torah scroll**, and then recite the verses from *Parashat Pinhas* that deal with *Yom Kippur* **by heart**.

Why did the *Kohen Gadol* recite the second set of Torah verses by heart? Why didn't they bring out two Torah scrolls, each of which would be prepared for reading in a different place? **The answer is that had the *kohanim* done so, people may think an error was found in the first Torah scroll.**

במשנה נאמר כי ביום הכיפורים הכהן הגדול היה קורא פסוקים מן התורה בבית המקדש, בשני מקומות שונים בתורה. את הפסוקים על יום הכיפורים הכתובים בפרשת "אחרי מות" קרא הכהן הגדול מתוך ספר התורה, ופסוקים מפרשת פנחס העוסקים ביום הכיפורים הוא קרא אחר כך בעל פה.

מדוע בעל-פה? מדוע לא הוציאו שני ספרי תורה שכל אחד מהם מוכן לקריאה במקום אחר? התשובה היא כי עלולים לחשוב שמצאו טעות בספר התורה הראשון.

Daf 42: PRIEST ANOINTED FOR WAR

דף מ"ב: כוהן משוח מלחמה

The Torah states that a *kohen* should be appointed, in particular, for matters of war. Before *Am Yisrael* set out for war, the designated *kohen* would teach the soldiers the *halachot* related to war. This *kohen* would also speak to the soldiers to encourage them, inspire their hearts, and tell them to have trust in God and not be afraid.

Why did they name the designated priest a *kohen mashuach milchamah* (priest anointed for war)? Because they anointed him with the *shemen hamish'chah* (anointing oil) made by Moshe Rabbeinu, just as they anointed the *kohen* chosen to serve as *kohen gadol*. He was called *kohen mashuach* because he was a *kohen* who was anointed with *shemen hamish'chah*; *milchamah* – for war.

התורה אומרת שצריך למנות כוהן מיוחד לעניני המלחמה. לפני שעם ישראל יוצאים למלחמה, הכהן המיוחד מלמד את החילים הלכות שקשורות למלחמה. הוא גם היה מדבר לפני החילים ומחזק את ליבם ואומר להם שיבטחו בה' ולא יפחדו.

מדוע הוא נקרא "כוהן משוח מלחמה"? מפני שהיו מושחים אותו בשמן המשחה שעשה משה רבנו, כפי שהיו מושחים כוהן שהתמנה לכהן גדול. לכן הוא נקרא "כוהן משוח" - כוהן שנמשח בשמן המשחה, "מלחמה" - עבור המלחמה.

Daf 43: FRUITS OF THE FIRST THREE YEARS

One is forbidden to eat or derive benefit from the fruit of a tree during the first three years of its existence. This is the law of *Orlah*. In the fourth year, it is already permissible to eat a tree's fruits, although they have a certain level of sanctity, and must be eaten in Jerusalem. Fruits of the fourth year are called *neta reva'i* (plantings of the fourth year). However, from the fifth year onward, it is possible to eat the fruits of the tree in any place, without any restriction.

דף מ"ג: "פירות עזרה"

פירות הגדלים בעץ חדש, במשך שלוש שנים אסור לאכול מהם, והם מכונים "פירות עזרה". בשנה הרביעית כבר אפשר לאכול מן הפירות אך יש להם קדושה מסוימת וצריך לאכול אותם בירושלים בלבד. פירות השנה הרביעית מכונים "נטע רבעי". מן השנה החמישית ואילך אפשר לאכול את פירות העץ בכל מקום בלא כל הגבלה.

Daf 44: THE BROKEN-NECKED HEIFER

The Torah states that if a person is found dead between two cities, and it is unknown who killed the intercity traveler, the elders of the High Court would go out to the spot where the murder victim was found and measure distances to determine the city closest to the victim's final location. After that, they bring an *eglah* (heifer) down alongside the nearest river, break the heifer's neck, and bury its carcass.

The *chachamim* interpreted several Torah verses that teach about the *mitzvah* of *eglah arufah* (broken-necked heifer) and we will learn one of them. A verse in *Parashat Ki Tetzei* says the following: "If, in the land that Hashem your God has assigned you to possess, someone slain is found lying in the open field, and the identity of the person who struck them is not known." From this verse, *Chazal* learned that only in a case where the deceased person is found on top of the ground is it necessary to fulfill the *mitzvah* of *eglah arufah*. However, if the deceased individual is located under a pile of stones, there is no requirement to observe the *mitzvah* of *eglah arufah*. This distinction is learned from the portion of the verse that states: "If... someone slain is found lying in the open field" — meaning, specifically in the open field, and not in a pile of stones.

דף מ"ד: עגלה ערופה

התורה אומרת, שאם נמצא אדם מת בדרך שבין שתי ערים, ואין יודעים מי הרג אותו - יוצאים זקני בית הדין הגדול אל המקום שבו נמצא ההרוג ומוודים מי העיר הקרובה ביותר אליו. אחר כך מביאים עגלה, אותה עורפים ליד נחל, ואז קוברים את העגלה.

חז"ל דרשו דרשות אחדות מן הפסוקים המורים על מצות עגלה ערופה ואנו נלמד אחת מהן. כך נכתב בפסוק בפרשת 'כי תצא': "כי ימצא חלל באדמה אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הפהו".

מפסוק זה למדו חז"ל כי רק אם המת נמצא על פני הקרקע יש לקיים מצות עגלה ערופה, אך אם המת נמצא בתוך גל אבנים - אין לקיים מצות עגלה ערופה. זאת לומדים מן הנאמר בפסוק "כי ימצא חלל באדמה" - דוקא באדמה ולא בגל אבנים.

Daf 45: FORGOTTEN WHEAT

דף מ"ה: מצות שכחה

There is a special *mitzvah* called *shik'cha* (*forgotten wheat*) – at the time of harvest, one gathers the grain one *omer* (wheat bundle) at a time. At the end of the day, they gathered all the wheat bundles. If a worker forgets to collect an *omer*, it is prohibited to go back later to collect the forgotten bundle. It is required to leave that *omer* in the field for the needy.

ישנה מצוה חשובה הנקראת "מצות שכחה" – בעת קצירת היבול אוספים את התבואה עומרים-עומרים, ובסוף היום אוספים את העומרים. אם שכחו עומר אחד ודילגו עליו, אסור לחזור לקחת אותו והוא שייך לעניים.

D'VAR TORAH: PARASHAT BEHAR-BECHUKOTAI

דבר תורה: פרשת בהר-בחקותי

From an outsider's perspective, it seems that the *mitzvah* of *shemitat karka'ot* (letting the land go fallow), mentioned at the beginning of *Parashat Bechukotai*, would weaken *Am Yisrael's* claim over their land. Yosef Trumpeldor's famous words state that precisely where the plow tills the soil is where the border will be set. If so, work stoppage for an entire year could actually harm the relationship between Israel and its land. However, the opposite is true. **It is precisely the abstention from work that year that strengthens the bond between Israel and her land.** The fundamental right and the most rooted connection of Israel to its land is not derived only from the wars we fought here or from the history of previous generations on this soil. First and foremost, we have a right to *Eretz Yisrael* by virtue of God's covenant and promise to our ancestors that this is the land we will be privileged to inherit and live in. **By refraining from working the land in the *shemittah* (sabbatical) year, we declare we believe that "the earth belongs to God, in its fullness"**, and it is because of this belief that God promised the land to our ancestors. Therefore, the more we increase our faith that the earth belongs to God, the more we will strengthen our hold on it, by the power of the covenant and the promise; thus, we will be more connected and deserving of the land.

במבט חיצוני, נראה כי מצוות שמטת קרקעות, המובאת בתחילת פרשתנו, מחלישה את האחיזה של עם ישראל בארצו. ידועים דבריו המפורסמים של טרומפלדור כי דוקא במקום בו תחרש המחרשה שם יעבר הגבול, ואם כן, הפסקת העבודה למשך שנה שלמה עלולה דוקא לפגע בקשר שבין ישראל לארצו. אולם, ההפך הוא הנכון, ודוקא השמירה מעבודה בשנה זו מחזקת את ישראל בארצם. הזכות היסודית והקשר השרשי ביותר של ישראל לארצו לא נובעים רק מהמלחמות שנלחמנו כאן או מההיסטוריה של הדורות הקודמים בארץ. בראש ובראשונה זכותנו כאן מכוח הברית וההבטחה של הקב"ה לאבותינו כי זו הארץ לה נזכה ובה נחיה. בעזיבת עבודת האדמה בשנת השמטה אנו מצהירים כי אנו מאמינים ש"לה" הארץ ומלואה", ומכוח זה הוא שהקנה והבטיח לאבותינו את הארץ. לכן, ככל שנגביר את אמונתנו כי לה' הארץ, כך נחזק את אחיזתנו בה מכוח הברית וההבטחה וקרה נהיה יותר שייכים וזכאים לה.

